

Anul 66

Seria II

Nr. 846

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Joi

12 martie 1964

8 pagini

15 bani

Pomicultorii din gospodăria colectivă Boșorod, regiunea Hunedoara, lucrează la curățatul și stropitul pomilor fructiferi din livada gospodăriei.

LA ÎNCHEIEREA ANULUI DE ÎNVĂȚĂMÎNT AGRICOL DE MASĂ

Colectivizarea agriculturii, noile condiții de muncă ce determină un puternic avânt al forțelor de producție la sate, au deschis perspective importante pentru ridicarea nivelului profesional al tuturor lucrătorilor din agricultură și îndeosebi pentru marea masă a țărănilor colectivști. În vederea consolidării și întăririi economico-organizatorice a sectorului socialist de la sate, pentru aplicarea cu succes în producție a noului sistem de agricultură intensiv și multilateral, a aplicării complexului agrozootehnic modern este necesară pregătirea temeinică a cadrelor de specialiști și a țărănilor colectivști, care trebuie să lucreze într-un mod nou, mai productiv și în conformitate cu cerințele actuale ale științei.

Pentru ridicarea nivelului de cunoștințe agrozootehnice al maselor de colectivști, mecanizatori și alți lucrători din unitățile agricole socialiste, partidul și guvernul au hotărât în anul 1962, organizarea învățămîntului agrozootehnic de masă cu durata de trei ani, fără scoaterea din producție.

Sintem la sfârșitul celui de-al doilea an de învățămînt agrozootehnic de masă. Timp de patru luni, peste 940 000 de colectivști, muncitori permanenți din G.A.S., S.M.T. și Stațiuni experimentale, organizați în peste 25 000 de cursuri anul I și II, au participat cu regularitate la cursurile învățămîntului agrozootehnic. Alți lucrători din agricultură au luat parte la conferințele cu caracter agrozootehnic ținute la căminele culturale. Se înfăptuiește astfel una din sarcinile trasate de partid referitoare la înarmarea țărănilor colectivști, lucrătorilor din G.A.S., S.M.T. și Stațiuni experimentale cu cunoștințe agrozootehnice, pentru sporirea producției agricole și a consolidării sectorului socialist din agricultură. Pentru buna desfășurare a învățămîntului au fost luate din timp o serie de măsuri organizatorice. Consiliul Superior al Agriculturii a asigurat manuale pentru toate profilele (cultura plantelor de câmp, creșterea animalelor, legumicultură, pomicultură, viticultură, mecanizare) anul I și II, atât în limba romină cit și în limba maghiară. Tipărite într-un tiraj de peste 650 000 de exemplare, aceste manuale cu-

prind principalele cunoștințe agricole, conform programei analitice.

În afară de problemele tehnice, în fiecare manual sînt dezbătute o serie de probleme economice, menite să contribuie la îmbogățirea cunoștințelor cursanților, pentru ca aceștia să poată participa direct la organizarea și conducerea treburilor gospodărești. În afară de aceste manuale, în sprijinul cursanților s-a venit și cu materiale didactice ca: planșe, pliante, mulate etc., filme documentare, diafilme. Astfel s-au editat — pentru toate profilele — peste 100 de titluri de planșe, care ilustrează — pe ramuri — principalele procese tehnice, 80 de filme documentare multiplicat în peste 2 000 copii, numeroase diafilme.

În urma măsurilor luate au fost create toate premisele pentru ca învățămîntul să devină un ajutor prețios în munca practică de zi cu zi a cursanților, în aplicarea recomandărilor făcute de știință și practică. Datorită acestor condiții, în majoritatea cercurilor s-au predat lecții interesante însoțite de demonstrații practice, ceea ce a făcut ca în multe cercuri să participe la lecții și țărani neînscrși la cursuri. Este un exemplu care demonstrează marele interes pentru însușirea cunoștințelor predate la această formă de învățămînt. Îmbogățirea cunoștințelor cursanților a făcut ca aceștia să contribuie la conducerea treburilor gospodăriei, să discute problemele organizatorice cu mai multă competență, să vină cu sugestii la definirea planurilor de producție din unități, la folosirea posibilităților și resurselor de sporire a producției agricole, îmbunătățirea organizării muncii, să aplice în producție ultimele recomandări ale științei. Înființarea a tot mai multe case laborator a constituit, de asemenea, un mijloc eficient de legătură în aplicarea imediată a celor învățate. Aparatura cu care au fost dotate casele laborator și executarea unor lucrări practice care aveau menirea să demonstreze superioritatea tehnicii noi, precum și folosirea materialului demonstrativ, au permis cursanților să aprofundeze cunoștințele predate la cursuri.

Un rol însemnat l-au avut și schimbările de experiență organizate între gospodăriile colective,

precum și vizitele la gospodăriile de stat fruntașe și la stațiunile experimentale, contribuind astfel la ridicarea și mai mult a nivelului de cunoștințe al tuturor cursanților.

În cursul acestei luni, în toată țara, urmează să se termine cursurile învățămîntului agrozootehnic de masă. În acest scop au avut loc în majoritatea regiunilor seminarii recapitulative, cu care ocazie s-au aprofundat și verificat cunoștințele predate în cursul anului și au fost stabilite măsurile imediate pentru a duce la îndeplinire sarcinile de producție ce stau în fața unităților pentru anul 1964.

Activitatea cursanților nu se încheie o dată cu seminariile recapitulative. Lectorii vor urmări cum aceștia aplică în practică cele învățate la curs, creindu-le condiții pentru participarea lor la organizarea loturilor demonstrative și la urmărirea rezultatelor prin casele laborator. Specialiștii vor face scurte expuneri în cazul lucrărilor mai deosebite, arătînd necesitatea executării lucrării respective și cum se va face aceasta în condițiile specifice ale gospodăriei colective. Lectorii vor indica material bibliografic de popularizare, privind ultimele recomandări pentru producție ale institutelor de cercetări, rezultatele pozitive obținute în producție de frunțași și vor organiza discuții pe aceste teme. O contribuție deosebit de importantă pentru aplicarea în practică a cunoștințelor însușite aduc căminele culturale prin formele lor specifice de activitate. Una și cea mai de seamă acțiune în această privință este popularizarea pe larg a metodelor înaintate de muncă folosite de către cursanți. În această privință sînt binevenite seriile de întrebări și răspunsuri, în cadrul cărora pot lua cuvîntul lectorii și cursanții frunțași, care vor vorbi despre însemnătatea unor metode noi de muncă, a folosirii soiurilor de plante productive, făcînd în același timp și calcule asupra însemnătății lor economice.

Aplicarea în practică a cunoștințelor însușite la cursuri de către cursanții din gospodăriile colective, gospodăriile de stat și S.M.T., va contribui la realizarea sarcinilor actuale ce stau în fața producției agricole, va duce la consolidarea și mai mult a gospodăriilor colective, la sporirea producției agricole și a veniturilor fiecărui colectivist în parte.

ORARUL UNEI ZILE PLINE

Ora 9

Sînt în sala căminului 80 de copii. Dar sînt și din cei mari destul, chipurile veniți să-i aducă pe primii. Dimineața este consacrată basmelor, care-i captivează deopotrivă pe cei mici și pe cei mari. Au ascultat din nou năzdrăvăniile lui „Neghiniță”. A fost și un diafilm din cele cu care Studioul „Alex. Sahia” știe să illustreze atât de izbit basmele.

Neghiniță este sufletul oamenilor simpli. El ghicește gîndurile curtenilor îmbuibăți dar seci, le dă în vileag și îi face de risul lumii. Rid cei mici însă în corul lor de risete se disting și vocile celor mari. Dar în definitiv dimineața de basme e dedicată copiilor. Comentariul povestitoare Albu Elena îi ajută să rețină ușor sensul educativ al basmului izolindu-l de elementul fantastic. Acesta a fost și scopul.

Ora 10

Gală de filme documentare. Filmele sînt prezentate de inginerul agronom al gospodăriei și de doctorul veterinar. Două dintre filme sînt în culori. Alegerea lor e cît se poate de potrivită. Stremțul Hunedoarei e un important bazin pomicol. Așa că un titlu trebuia să sune neapărat: „Vii și livezi înfloritoare pe foste pămînturi sărace”. Următorul documentar îi învață pe colectivști tactica de luptă împotriva dăunătorilor. Cel de al treilea se ocupă de zootehnie. După proiecție colectivștii cer lămuriri în plus. Toate întrebările dezvăluie preocuparea pentru propria lui gospodărie.

— Ce economii de timp și material ne-ar aduce nouă via pe spalieri? — întreabă Simion Cetean.

— Care sînt avantajele pomilor pitici? — (Ștefan Cristea).

— Avem și noi condiții să hrănim viteii la găleată? — (Gheorghie Răchită, îngrijitor de tineret taurin).

La Stremț gospodăria duce în prezent o susținută muncă de selecție, iar din relatarea doctorului veterinar aflăm că s-a obținut chiar — la porcine — un metis între Landrace și Basna, foarte prolific și rezistent la condițiile locale.

Proiecțiile, întrebările și răspunsurile au transformat gala de filme într-o școală a agrotehnicii.

Ora 12

Intreaga asistență se oprește în fața expoziției arheologice, organizată chiar în incinta căminului cultural. Profesorul de istorie Gh. Berția ne poartă, cu o descriere sugestivă, prin îndepărtata „cultură Criș” (anul 6000 î.e.n.). Ni se arată un opaît, un prisnel (greutate de tors) și alte piese din ceramică. Pasiunea cercetării arheologice a cuprins toate generațiile. Elevii participă alături de profesor la săpăturile din locul numit „după vii” unde s-au descoperit urmele unei cetăți romane. Iar Ion Pătîrjan, colectivist în brigada a III-a de cîmp, imediat ce găsește o piesă vine cu ea la profesor. Într-o groapă de siloz a descoperit urme ale unei așezări avare și stînd ceasuri întregi gheboșat, a desprins, cu infinite precauții din lutul care o închinga de aproape două mii de ani, o oală intactă pe care a dus-o în triumf la muzeu. Ne gîndim că pămîntul Stremțului

e răscolit în prezent de două ori, în numele a două științe: agrotehnica și arheologia.

Ora 15

Concursul „Cine știe, cîștigă” se ține cu o sală tixită. Sînt atît de mulți că au ajuns pînă aproape de marginea scenei. Pe scenă au urcat cei patru care au rezistat selecției făcute înaintea concursului. Sînt Nicolae Cetean, Simion Trifu, Simion Cetean și Ion Pătîrjan. Revelația concursului este Ion Pătîrjan. Se duelează pur și simplu cu inginerul în legătură cu niște denumiri latinești. Primul pe care-l rostește este „Ampidotus perniciosus” (păduchele de San José) și o face cu inflexiunile cuvenite pronunției latinești. Urmează clasicul „foarte bine” și... patruzeci de puncte.

Cîștigătorii au primit cărți și stilouri.

În culise s-a frămîntat tot timpul concursului o fată. E Maria Raicu, bibliotecara. După fiecare întrebare își încorda toată ființa. Ea le-a dat cărți pentru concurs. Ea le-a îndrumat lectura. La bibliotecă e un colț agrotehnic amenajat și gospodărit de ea. Sînt aici planuri de lectură: „Ce să citească ingrijitorul de porci”. „Ce să citească colectivistul în brigada de cîmp... cel din brigada legumicolă”. Dede-subt, pe un raft, sînt cărțile recomandate.

Anul trecut s-au citit cu 700 de cărți tehnice mai mult decît cu un an înainte. Iar bibliotecara și biblioteca ei se află pe locul al treilea pe raion în concursul bibliotecilor.

Ora 17

Festival artistic. Se produc, cu excepția echipei de teatru, toate formațiile căminului. L-am văzut din nou pe Pătîrjan, de astă dată în cor, apoi în fanfară cîntînd cu foc din trompetă. Ion Pătîrjan se dovedește inzebraț cu un simț artistic remarcabil, mistuit de setea de cunoaștere. Am aflat mai tîrziu că nu constituie un caz unic în Stremț.

Festivalul artistic a așezat în ziua aceasta sub reflector pe intelectualii din Stremț. Sînt 15 învățători și profesori conducători de formații și interpreți ei înșiși. Ion Vereș, profesorul de matematică, e dirijor de cor, și de taraf și violonist totodată. Face muzică din dragoste pentru artă. După cum se vede cele două ocupații se împacă foarte bine în persoana lui. Învățătorul Gavrilă Popa conduce echipa de dansuri, e contrabasist în taraf și corist. În schimb directorul căminului cultural Mihai Rusu, tot învățător, e membru în comitetul executiv al sfatului popular. În acest timp pe președintele sfatului și pe președintele gospodăriei îi vedem cîntînd în cor alături de soțiile lor.

Căminul cultural strînge duminica tot satul. Însuflețirea de pe scenă și din sală exprimă o realitate a Stremțului de neconceput altădată: accesul și participarea la cultură a satului întreg.

V. TOSO

P. S. L-am întrebat pe un bătrîn cum se distrau înainte stremțenii.

Erau două crișme cu două hore în băta-tură, în două capete de sat. În mijloc cînta un ceteraș stingher; unii jucau, alții priveau tăcuți, ore în șir. Atît.

Aspect de la cercul de citit care funcționează în casa colectivistului Vasile Curie din Bosanci-Suceava.

microfoleton

CE CREZI?

Dragă să vezi ce mi s-a întimplat — începu să povestească Florica Guțu unei prietene. Știi că eu sînt bibliotecară în comuna Frumușița — Galați. Zilele trecute numai ce mă pomenesc cu un inspector. Și nu știu sigur dacă am reușit să-l păcălesc. Stai să-ți explic.

S-a uitat el în planul de muncă și a văzut că pe luna ianuarie aveam planificate trei manifestări cu cartea. M-a întrebat dacă le-am ținut. „Sigur — i-am răspuns eu — trei seri de basm”. Că și seara de basm e tot manifestare, asta știu, dar poate c-ar fi trebuit să mai fac o seară literară sau... În sfîrșit, ce crezi am reușit să-l păcălesc?

După aceea inspectorul s-a uitat pe fișa centralizatoare cu numărul cititorilor pe luna februarie. Cifra 193 se pare că i-a plăcut. Inșă nu știu ce inspirație nefericită l-a făcut să privească mai departe. Numărul cititorilor după vîrstă: pînă la 14 ani — 34, peste 14 ani — 66. A făcut adunarea și i-a ieșit fix 100. M-a întrebat unde sînt restul de 93 de cititori. Auzi ce om, nu mă felicită pentru cei o sută de cititori ci îi caută pe ceilalți 93. Dar nici eu nu m-am lăsat. L-am încercat mai rău, rugîndu-l să se uite și la rubrică unde sînt trecuți cititorii după sex: masculin 53, feminin 39. Total — 92. L-am auzit murmurînd: „Ca și povestea cu steagurile lui Ghiță Pristanda din „Scrisoarea pierdută”. Ce-o fi vrut să spună cu asta,

nu știu. Atîta își pot spune că de păcălit l-am păcălit zdrăvăn.

Tot răsfoind planurile de muncă, a văzut că pe 19 februarie avusesem planificat un concurs cu cititorii care lucrează în sectorul zootehnic. Și-a aruncat privirea spre calendar. Arăta luna martie. Fie-rește, m-a întrebat dacă s-a ținut concursul. Pisălog om. Concursul n-a avut loc dar i-am dat toate asigurările că o să se țină. Ei, ce crezi, nu-i așa, că și aici l-am tras pe sfoară?

Dar stai că nu s-a terminat. Acum vine partea tare unde i-am dovedit puterea mea de muncă. Într-un chestionar pe care ni l-a trimis biblioteca regională exista o întrebare: „Sarcinile cuprinse în planul de muncă se pot îndeplini?” Eu am scris apăsător și caligrafic — Da.

Inspectorul s-a uitat la mine, apoi la acel „Da” și iar la mine.

— Dumneata crezi în ce ai scris aici? — mă întrebă el curios.

— Da! — i-am răspuns apăsător și clar. Cred tovarășe inspector. Și a plecat omul liniștit.

Acum sînt curioasă să-ți aflu părerea. Așa-i că mi-a reușit păcăleala?

— Da, îi spuse prietena care pînă atunci ascultase zîmbind. Ți-a reușit. Numai că cel păcălit nu e inspectorul — ci mai mulți. Păcăliți sînt cititorii, colectivștii și încă cineva... tu.

C. ANDREI

PASIUNEA SPORTIVILOR DIN BECLEAN

Schiul se bucură de mare popularitate în rîndul tinerilor din comuna Beclean. Știi care este explicația mării pasiuni pentru acest sport? Acum vreo 20 de ani, în comună exista o fabricuță care producea schiuri. Multe din aceste produse rămîneau, bineînțeles, în comună. Oamenilor le plăcea să se avînte iarna pe dealul Becleanuțului și să-și dea drumul la vale. De atunci sportul cu schiuri a intrat adînc în preocupările oamenilor de aici. Cu timpul fabricuța a dispărut. Schiurile sînt produse acum de fabrici mai mari și bine utilitate, în cantități abundente și de calitate superioară. La Beclean, pasiunea pentru schiuri n-a dispărut înșă o dată cu fabricuța, ci a devenit mai puternică. Copiii de-o șchioapă își confecționează chiar singuri „doagele” (cum le spun ei) iar tinerii au schiuri populare. Așa se face că în fiecare duminică pe dealul Becleanuțului se organizează numeroase concursuri. Pop Nicolae, Vasile Poenaru, Grigore Fișan, Iuhu Simon, Ion Mureșan sînt socotiți — și nu fără

temei — printre cei mai buni schiori din comună. Pop Nicolae și Vasile Poenaru — sînt, de altfel, campioni raionului Dej în Spartachiada de iarnă a tineretului, încheiată recent.

Acum schiorii din Beclean pe Someș participă la întrecerile Spartachiadei republicane. În regulamentul mării competiții, ce-i drept, întrecerile de schi nu sînt prevăzute. Dar cine poate să-i oprească pe inimoșii schiori din comună să se întrecă... în afară de concurs?

★

Lîngă școala medie există o sală în care se desfășoară orele de educație fizică precum și alte activități cu caracter sportiv. Iarna aci se... adăpostesc și handbaliștii școlii. Și nu sînt puțini, așa că profesorul de educație fizică are „probleme” cînd trebuie să stabilească ora antrenamentelor.

Handbalul a făcut primii pași la Beclean prin 1958.

Primii amatori, elevii din clasele a V-a și a VI-a. Afirmarea handbaliștilor de aci a avut loc patru ani mai tîrziu. Și nu a fost o afirmare oarecare. Echipele masculină și feminină au cîștigat, în 1962, etapa regională a campionatului republican școlar. La etapa de „zonă” de la Petroșani, fetele din Beclean au cîștigat locul secund. Băieții, după ce au ocupat locul I în etapa regională (din 1963), s-au clasat pe locul trei la „zonă”, în urma reprezentativei orașului Sighișoara, care, de altfel, a și cîștigat titlul republican! Numele unor handbaliști ca Vasile Cocoli, Valer Mureșan, Olimpia Nedelea, Tereza Talpos, Nicolae Pop din comuna Beclean, sînt cunoscute acum nu numai în regiunea Cluj, ci și în restul țării. În momentul de față handbaliștii din Beclean se pregătesc în vederea participării la marea întrecere a Spartachiadei republicane.

R. CĂLARĂȘANU

Nicolae Brabeț ceruse acum o lună să fie mutat dintr-o brigadă în alta. Acum venise încrunțat și ceru președintelui să-l mute din nou.

— De ce? — făcu uluit Verișan.

Cu o zi în urmă, în adunarea generală, se luase hotărârea să se pună capăt „plimbărilor” arătându-se cât rău aduce acest obicei. Dar Brabeț nu se da ușor bătut.

— Vreau să plec de-acolo — se arătă el îndirjit. Și aștepta parcă să i se împotrivescă președintele ca să izbucnească. De la o vreme o neliniște nemărturisită părea că-l chinuie, îl făcuse să nu-și mai afle locul și să-i sară țandăra din te miri ce... Verișan nu l-a mai întrebat nimic și asta nu pentru că s-ar fi temut de el. Și-a zis că așa trebuie să se poarte cu omul ăsta, cu firea lui neinduplecată. Părea că stă mereu la pîndă ca și cum i-ar fi bănuț pe toți că nu-i dau importanța ce i se cuvenea, ori că vor să-i știrbească voința. Trebuia să-i urmărească dorințele fără să fie simțit și să vadă, poate îl va înțelege deplin, în cele din urmă... I-a spus să treacă a doua zi ca să-i dea rezultatul. Între timp l-a chemat pe Stănică. Brigadierul nu știa nimic, nu se certase cu Brabeț niciodată, cu toate că avusese prilejul. Uneori întârzia la lucru. În alte zile însă muncea ca un apucat, nu se odihnea deloc, nici în pauză nu stătea, rămânea singur în cîmp. Într-o jumătate de oră ajungea să prășească pînă în capătul țarlalei. Ai fi putut crede că asta aștepta totdeauna. Să-i vadă pe toți trecuți dincolo de salcimi și să muncească singur, fără să-l controleze cineva.

— Ieri a luat-o mult înainte — mai zise Stănică — parcă fugea de noi. I-am strigat să meargă în rînd cu noi că e altfel, mai zice unul o vorbă, mai o glumă, și e mai bine, nu mai simți soarele-n ceafă. N-a zis nimic, s-a așezat și a așteptat pînă am ajuns cu toții în dreptul lui. „Mulțumit?” — m-a întrebat. A rămas acolo, cu pălăria pe ochi, numai ca să nu ne ajungă din urmă. Cînd veneam spre sat i-am spus: „Mă Brabeț, tu știi povestea cu ăla care s-a apucat să meargă în mîini numai pentru că a văzut că toți merg pe două picioare?” Atît i-am zis! Ce, ăsta-i motiv să se supere într-atît ca să ceară mutarea în altă echipă?

Verișan a hotărît totuși să-l schimbe încă o dată. Era la grajdul de vaci un loc de îngrijitor.

Ajuns aici făcea tot ce se cuvenea să facă. Briga-

BRABEȚ

noaptea și m-am descurcat... Vițeii sînt sănătoși... Asta nu-i merit?

Brabeț ascultase făcîndu-se că privește cîmpul prin fereastra prăfuită. Brigadierul de lîngă el l-a întrebat într-o doară:

— Vii înapoi îngrijitor?

— Nu.

Dar acasă, după ce a mîncat, i-a spus Firei:

— Ar fi bine să mergi tu în locul meu acolo...

— De ce?

— Știu eu de ce... Lasă c-am să-ți spun...

Fira l-a ascultat. S-a dus la președinte.

— Dar la vite e greu... Ziceai că...

— N-o să-mi fie greu...

Brigadierul a fost de acord. Observase că vitele primeau mai bine îngrijirea femeilor. Mai ales dacă erau blinde. Și Fira părea întru chiparea bunătații. Brabeț a intrat iar într-o brigadă de cîmp și o vreme a fost parcă mai domolit, poate și pentru că o știa pe Fira acolo. Asta pînă în ziua cînd brigadierul plecă la concurs cu echipa de fluierași a cîminului. A doua zi Brabeț s-a pomenit cu Gigă Spelitu în poartă. Brabeț nu putea să-l sufere încă din școală, cînd Gigă, monitor fiind, îi trăsese douăzeci și cinci cu latul liniei la palmă. L-a văzut pe geam — îndesat, cu gîtul scurt, hițina de poartă ca să-l latre cîinele. Brabeț a ieșit pe prispă.

— Școală Niculae, nu cumva să vii așa cum ai tu obiceiul — i-a strigat Spelitu. — Țin locul brigadierului.

— Ce spui mă? — s-a holbat Brabeț simțind că i se încrîncenează carnea.

la sediul gospodăriei. Acum se afla acolo și încerca să potrivească o cerere. Își bătea capul ca să găsească un motiv, dar nici unul nu-i părea cel mai nimerit. Întinse hîrtia lui Verișan și vru să plece.

— Stai s-o citeșc — zise răbdător președintele lăsînd pentru o clipă fișele casei-laborator, în care se uitase pînă atunci.

Brabeț rămase lîngă ușă, nehotărît. Verișan citi și spuse cu vocea cea mai obișnuită:

— Va să zică, vrei să te muți în altă gospodărie... (în comună erau trei gospodării).

Brabeț se așteptase să-l audă strigînd ori să încerce să-l oprească, să-l întrebă de ce și poate că atunci i-ar fi spus el ceva. Verișan puse cererea pe birou:

— De vreme ce ai ajuns pînă aici, înseamnă că te-ai gîndit bine... Cunoști statutul... O să supun cererea ta adunării generale — încheie în așa fel încît Brabeț înțelese că discuția a luat sfîrșit.

Se uită înapoi din drum stînd la îndoială. Ar fi vrut să se întoarcă, dar picioarele parcă nu-l mai ascultau. Ce o să spună adunării generale?

Așa îl găsi sora de la dispensar:

— Vino — îi strigă abia răsufînd — vino repede...

Dar ajunse tîrziu. Fira fusese trimisă la spital, împreună cu asistentul, c-o mașină de ocazie. Ridicase ceva, la grajd, nu ceruse nimănu ajutor, că se bizuise doar pe puterea ei. Și căzuse.

— De ce ai lăsat-o să se ducă la lucru? — îi muștră doctorița.

Vorbele ei îi plesniră parcă în față. Cînd ajunse în fața porții găsi copiii adunați unul lîngă altul pe scara prispei, cu mîinile sub bărbie, ca niște bătrîni pe gînduri. El se așeză pe o piatră lîngă ei. Veniră și se lipiră de el. Ochii lor întrebători îl zguduiră. Îi mîngîie și le spuse că totul e bine, dar nici el nu credea în ceea ce spusese...

În dimineața următoare se trezi cu o teamă în suflet, învăluit de aceeași tăcere grea, rău prevestitoare... Alergă la sediu și-l rugă pe Verișan să obțină legătura telefonică cu spitalul. În timp ce președintele striga și se certa cu telefonistele care spuneau că nu ar fi liber, Brabeț se învîrtea prin încăperea ca și cum ar fi fost într-o cușcă. Lîngă birou își pironi ochii pe niște hîrtii. „Aha, s-au calculat avansurile” — și își căută nerăbdător numele. Nu-i fu greu să și-l găsească, era aproape în capul listei. Dar ce văzu în dreptul lui nu-l mulțumi. Privirea îi alergă în jos și-i găsi pe cei cu care muncise într-o brigadă sau alta. Aveau mult de luat oamenii. Uită de grija ce-l adusese acolo. Rămase adîncit în gînduri. „Va să zică ei fiindcă au fost statornici...”

Verișan îi puse mina pe umăr. Îi promise că va mai încerca, deocamdată nu era chip să obțină legătura.

— Unde să te caut ca să-ți spun? — îl întrebă.

— Pe cîmp — îngînă Brabeț abia cînd se află lîngă ușă, fără să întoarcă deloc capul.

Ajunse la brigadă... Șeful ei se întorsese de la concurs. Era vesel, povestea cum cîntase și că, într-o pauză se rătăcise pe culoarele teatrului, undeva pe la etaj, în clădirea aceea mare. Cînd îl văzură pe Brabeț tăcînd toți. Apoi îl întrebă dacă mai știe ceva de Fira:

Brabeț dădu din cap și, cu toate că nu aflase nimic, fu oarecum despovărat de marea lui grijă. Ceva din durerea lui trecuse parcă asupra lor... Oricum, de data asta nu putu să le-o ia înainte. Rămase în urmă, era stors de putere... Simți nelămurit că ceva îl apasă, pironindu-l parcă pe loc. Liniștea grea a cîmpului îi țiuia în urechi, zvîcînd. Din cînd în cînd, glasurile oamenilor răzbăteau pînă la el, ca o chemare. Apucă sapa mai bine și lovî pămîntul cu sete, sfărîmîndu-l după voia lui. Trudi îndirjit și cînd se află în rînd cu toți simți că glasurile lor se strecoară în el ca o undă tainică, tîmăduitoare. Cum stăteau aplecați spre rădăcina porumbului nu-l văzură. Mărgărit zicea brigadierului să-l roage pe președinte să le dea autobuzul și să meargă împreună cu Brabeț la spital. Nu mai rămăsesse în urmă, nici înainte n-o mai luase... Se ținu în rînd cu oamenii și cînd se opriră să prînzească, se așeză pentru prima dată alături de ei.

Unul începu să spună pe nepusă masă:

— Ce-o să se facă alde Boroghină, fraților! Unde o să se mai ducă el „să-și încerce norocul”? S-a tot mutat dintr-o gospodărie în alta. Acu' vrea să plece la „Zorile”. Dar peste o săptămînă e adunare de unificare a gospodăriilor din comună. Să vezi atunci rîsul dracului!

Brabeț simți că i se urcă tot singele în obraz. „Știe ceva? — îl străfulgeră. — Te pomenești că bate șaua... Mă văzui și în aceeași oală cu Boroghină”. Pe drumul dintre țarlale se auzi un păcînit de motor. Președintele venea în goană cu motoreta, stîrnind un nor de praf. Îi alergă înainte:

— Ce se aude cu Fira? — întrebă Brabeț cu sufletul la gură.

— E bine. Te așteaptă s-o vizitezi.

— Of! — făcu Brabeț, despovărat de teamă, ca imediat să ia un aer de căință. — Și... mai știi ceva, tovarășe președinte? Eu zic să rupi naibi cererea asta.

(Desen de T. IOANEȘ)

dierul, știindu-i frica, nu se prea băga pe el. Lui Brabeț îi convenea asta și evita pe cit putea prilejurile de apropiere. Numai că la sfîrșitul perioadei producția la lotul lui Brabeț scăzuse. Brigadierul i-a spus lui Verișan: „Erau învățate animalele cu „lipoveanul”. Lipoveanul era altă fire. (Lipoveanul, Tihon era acum șef de fermă la oi.)

Brabeț, ursuz, închis în el și însingurat, refuzase sfatul brigadierului și îngrijea animalele după un program știut de el, pe care-l îndeplinea cu sfințenie. Poate dacă l-o trimite la o școală — îi zise el lui Verișan — mai și învață ceva, își schimbă și felul...

Cînd s-a dus la fermă, Verișan l-a luat pe departe pe Brabeț... Dar acesta a simțit imediat unde bate președintele.

A doua zi n-a mai fost văzut. Și nici două săptămîni după asta. Cineva a adus vorba că lucrează la un drum, departe de sat. Verișan a întîlnit-o pe Fira, nevasta lui Brabeț, dar n-a întrebat-o decît cum se simte la incubator, dacă-i este greu, pentru că femeia aștepta un copil și Brabeț ceruse pentru ea o muncă mai ușoară.

— Bine, mă simt bine — a zis Fira, încet, vinovată parcă pentru fuga lui Niculae.

După cîteva zile de la asta, în autobuzul care venea spre sat, Brabeț se nimeri să stea alături de brigadierul zootehnic. În față se afla un băiat, tot îngrijitor. Se lăuda celui de lîngă el, un flăcău cît un zdrahon, zicîndu-i că „bălțata” i-a fătat gemeni și-a primit 20 de zile-muncă pentru asta.

— Da' ce merit ai tu aici? — se miră uriașul.

— Am, că s-au născut cu bine, eram singur,

Și a trîntit ușa de era s-o facă țandări, nu alta. Îi și nimerise bine! Firei îi fusese rău toată noaptea. Abia spre dimineața ațipise după ce venise doctorița. Îi dăduse concediu. Brabeț o conduse la dispensar și-o întrebă dacă Fira se va face bine curînd. Poate și din pricina asta Brabeț era în dimineața aceea mai mohorit ca alteori și mai picase și Spelitu!... Bineînțeles, nu s-a dus la lucru!

A rămas lîngă Fira. Ea s-a apropiat de el și l-a mîngîiat pe frunte:

— Nu te duci?

— Nu, că n-am ajuns să ascult de Spelitu... O fi el mai deștept ca mine! Hm... Nu erau mulți gospodari ca Brabeț în satul ăsta. Și să mă supun eu la unu' și la altu'... Eu am muncit doar.

— Și ce te superi pe gospodărie pentru el?

— Uite că mă supăr! — izbucni el. Apoi, după o vreme, schimbă vorba:

— Cînd ziceai că...

— Că ce?

— Vacile alea...

— Păi... m-aștept oricînd...

Rămasă singură înțeleșe: el nu voia ca ea să piardă zilele alea care se dădeau pentru fiecare vițel fătat. Femeia coborî din pat. Tocmai atunci reveni în odaie Brabeț.

— De ce te-ai sculat? — o muștră el. Fira tresări și se simți deodată foarte bine.

— Mă duc, nu mai stau... păi dacă te iei după doctori...

El îi văzu obrazul împurpurat, mișcările sigure și o lăasă să plece. Muncit de-un gînd pe care-l purtase în el de dimineață, și poate mai de mult, plecă

Uzinele „Semănătoarea” din Capitală. Ultima revizie a unui lot de mașini pentru împrăștierea îngrășămintelor chimice.

PENTRU PRODUCȚII MARI DE PORUMB

Din zori, în sat se pornise veselie. Sărbătoarea recolta era întâmpinată aici, la Potirnichea, regiunea Dobrogea, cu multă însuflețire. În ziua aceea de toamnă însorită oamenii au trăit clipe de neuitat. Numele multora dintre ei au fluturat atunci pe buzele recitatorilor, ale membrilor brigăzii artistice de agitație din comună. Șefii de echipă Ihe Saie, Gheorghe Feleegu, mecanizatorul Nicolae Firulescu, Dermir Echemet și alții au fost primiți la căminul cultural cu aplauze, cu calde stringeri de mâini, cu flori. În ceaștea lor, a întregii gospodării colective brigada artistică, corul, dansatorii au închinat un program bogat, plin de optimism. Era firesc. Colectiviștii de aici obținuseră cea mai mare producție de porumb boabe pe raion și chiar pe regiune: 5157 kg în medie de pe 360 de hectare.

Iată un îndemn, un rezultat care obligă. De aceea colectiviștii din Potirnichea și-au propus ca în acest an să-și consolideze prestigiul. Experienței acumulate în cultura porumbului i se vor adăuga în acest an noi metode avansate de muncă.

— Vrem să muncim și mai bine ca anul trecut — spunea tovarășul Ghiță

Lordache, președintele gospodăriei. Sub îndrumarea organizației de partid, noi am luat toate măsurile necesare. Mai întâi trebuie să arăt că pe toate cele 380 de hectare pe care le vom semăna în această primăvară am făcut din vară și toamnă arături adinci cu scormonitorul la 28—30 de centimetri. O dată cu aceasta am băgat sub brazdă cite 20 de tone de gunoi de grajd pe jumătate din suprafața, restul urmând să fie însămânțată după griu.

De fapt aceste lucrări despre care vorbește președintele s-au făcut și cu un an în urmă, pentru recolta lui 1963, despre care am amintit. Dar bunii gospodari obișnuiesc să vorbească mai puțin despre ceea ce au făcut. Așa că ei îmi vorbesc mai mult despre ceea ce vor pune în aplicare de acum încolo. Inginerul agronom al colectivei, Didina Matei, aduce în completare date noi, interesante. Sămînța din cei mai valoroși hibridi dubli 409 și 311 — soiuri bune pentru solurile gospodăriei, se află calibrată și tratată. Sacii noi, cusuți la gură poartă eticheta: „Agrosem”. Oamenii care vor lucra pe semănători au fost instruiți. Ei au fost aleși dintre aceia care au primit calificativul „foarte bine” la învățămîntul agrrotehnic. Semănatul se va face după

recomandările științei. Care sînt acestea? Menționăm cîteva din ele, care au importanță deosebită în sprierea recoltei. La adîncimea de 10—12 centimetri se va pune sămînța, sub brazdă cînd temperatura va fi în sol de plus 8—10 grade. Semănătorile 2 S.P.C. vor fi prevăzute cu clapeți, pentru ca boabele să cadă uniform, în rînduri drepte. Densitatea — peste 33000 de plante la hectar. Firește, ca o pasionată pentru meseria sa, ingineră ne dă multe alte amănunte tehnice. Noi vom menționa că la rîritul manual se vor lăsa pe rînd numai plantele viguroase, la distanțe egale, că se vor aplica 4 prașile mecanice, urmate de trei manuale, pe rînd.

— Prașilele au o importanță deosebită — spune ingineră Matei. La noi se spune că o prașilă executată la timp face cît o ploaie bună. Apa se menține mai bine în sol și creăm rezerve de umiditate necesară dezvoltării armonioase a întregului lan...

Și poate că la toamnă, cînd se vor număra „bobocii” — în cazul porumbului, milioane de boabe aurii — brigada artistică va închina un program și mai bogat, mai însuflețitor acelora care, cu brațele, mințile și priceperea lor, sporesc rodnicia pămîntului.

NICOLAE BARBU

GATA PENTRU

Privind activitatea febrilă ce se desfășoară în stațiunile de mașini și tractoare de pe întreg cuprinsul patriei ai impresia că te găsești în preajma unui adevărat atac. Numai că de astă dată e vorba de un atac pașnic care va aduce belșug și nu stricăciuni. La S.M.T.-ul din Adjud, de exemplu, vei întîlni în aceste zile sute de mașini aliniate în „front” ca niște adevărate care de luptă, așteptînd semnalul. Peste tot, în ateliere, în curți, în birouri, vei găsi aceeași forfotă continuă. Telefoanele sună neînterupt. Convorbiri urgente cu raionul, cu G.A.C.-urile, cu Bucureștiul în vreme ce pe poarta stațiunii ies și intră mereu tractoarele și remorcile ce transportă grăbite spre cîmp sau în depozitele centrale carburanți și lubrifianti.

— Așteptăm doar clipa potrivită și dezlănțuim... ofensiva, ne spune zîmbind tovarășul inginer Stan Mereuță, directorul S.M.T.-ului din Adjud.

Apoi, cuprinzînd cu un gest larg curtea S.M.T.-ului, ne arată cele peste 240 de tractoare aliniate. Miine, poimîine, peste o săptămînă, mai tirziu sau mai curînd, motoarele lor vor dudui pe întinsul a 24000 hectare de teren mecanizabil, aflat în stăpînirea a 21 de gospodării colective.

În acest scop au fost reparate din vreme 178 de tractoare, 250 de pluguri, 95 de semănători de porumb, 77 semănători de cereale, 103 grape cu colți fierși și întreg utilajul necesar unei bune desfășurări a campaniei de primăvară. Și tot în acest răstimp, un delegat al stațiunii, inginerul Gheorghe Olteanu, a urmat la București cursurile de specializare pentru cunoașterea și minuirea cît mai exactă a semănătorilor 2 S.P.C. Reîntors la Adjud el a împărțit cele învățate tehnicienilor Dumitru Bălășean, Mielu Tăbăcaru, Constantin Popescu și Lucian Wilhelm, care în prezent, la rîndul lor, instruiesc colectivul de mecanizatori ai S.M.T.-ului.

Pe scurt, toată lumea învață și lucrează și mai cu seamă, toată lumea se grăbește. ...Și totuși, oamenii aceștia tineri și harnici găsesc și răgazul pentru a se distra, pentru a glumi și a ride din toată inima.

Deunăzi, de pildă, băieții din brigada lui Iacob Anton au legat de tractorul unuia dintre colegii lor o... mătură, o tigaie și un făcăleț. Cel în cauză le-a privit mai întîi nedumerit, apoi le-a aruncat cît colo. A doua zi le-a găsit atîrnate tot de mașina lui și atunci, miniat foc, le-a azvîrlit tocmai în drum.

Gluma aceasta, care ni se pare copilărească, își are însă tîlcul ei. Tinerii din brigada lui Anton constituie în prezent brigada permanentă a G.A.C.-ului „1 Mai” din Ploscuțeni. Toți șase sînt originari chiar de aici din Ploscuțeni și lucrează în calitate de tractoriști pe tarlalele colectivei de mai bine de trei ani. Aici, în comuna lor natală se simt, firește, „ca acasă”, sînt legați strîns de interesele și năzuințele consătenilor lor, executînd numai lucrări de bună calitate. Mai departe: cinci dintre ei și-au luat fete din comună, întemeind familie și durîndu-și case în Ploscuțeni. Numai cel de-al cincilea, Anton Ciuraru, umblă „teleleu-Tănase” și nu vrea cu nici un chip să se însoare. Ai ne-

ACȚIUNI CULTURALE EFICIENTE

De mai mulți ani își doreau bonțidenii un local nou pentru căminul cultural. De curînd dorința noastră s-a împlinit. Într-un cadru sărbătorec a fost inaugurat noul cămin, la a cărui construire au participat toți colectiviștii prin contribuție voluntară și prin mii de ore de muncă patriotică.

Faptul că ne ducem activitatea într-un local nou, cu săli spațioase, care asigură condiții din cele mai bune pentru desfășurarea unei rodnice activități cultural-educative de masă, ne obligă pe noi, activiștii culturali din comuna Bonțida, raionul Gherla, să muncim cu sporită răspundere, să organizăm manifestări care să stîrnească interesul sătenilor și să contribuie la întărirea gospodăriei noastre colective.

Așa cum colectiviștii s-au pregătit la cursurile agrozotehnice ținute în perioada iernii, ca să înlîmpine apropiatele munci agricole de primăvară, tot așa și atenția noastră e îndreptată acum spre pregătirea unor manifestări eficiente în sprijinul campaniei. Pentru început, la căminul cultural s-a organizat o întîlnire între brigada a doua de tractoare a S.M.T. Bonțida și brigăzile de cîmp ale gospodăriei colective, cu ocazia căreia s-a discutat despre sprijinul reciproc pe care trebuie să și-l acorde în muncă tractoriștii și colectiviștii și despre măsurile de luat în viitor. După o expunere mai amănunțită a tovarășului Ion Pop, brigadier de cîmp și secretar al organizației de bază P.M.R. din gospodărie, în discuțiile la care au luat parte printre alții, colectiviștii Dumitru Jurcan, Ștefan Losonczy și tractoriștii Ion și Gheorghe Ursuț, s-au făcut numeroase propuneri importante pentru bunul mers al lucrărilor de primăvară. (Această manifestare a servit totodată

și de model pentru ceilalți directori de cămine culturale din raion, care au fost și ei prezenți în sala căminului, cu prilejul seminarului raional ce a avut loc la noi în comună în acele zile.)

O manifestare ce dă bune rezultate, pe care am folosit-o și pînă acum — ce-i drept sporadic — este „Buletinul agricol”. Inginerul agronom Mihali Balazs prezintă scurte informări în legătură cu mersul campaniei, cu lucrările efectuate pînă la data respectivă și felul în care s-a lucrat, cu sarcinile zilelor următoare etc. „Buletinele” vor căpăta în această primăvară o frecvență mai mare și vor avea un conținut cît mai „la obiect”, făcînd și evidențieri de frunțași sau criticînd anumite abateri de la disciplina în muncă.

În planul nostru de acțiune pentru sprijinirea campaniei agricole de primăvară mai sînt prevăzute „Jurnale vorbite” despre îndeplinirea sarcinilor de plan, programe operative ale brigăzii artistice de agitație, sărbătoriri ale frunțașilor ș.a. În urma unei sugestii primite de la colectiviști, vom organiza curînd și o întîlnire cu Teodor Baciu, Maria Filipaș, Ana Morar și ceilalți frunțași ai campaniilor agricole de anul trecut. De altfel ne propunem să extîndem consultarea oamenilor muncii din comuna noastră, efectuînd un fel de anchetă în legătură cu manifestările pe care le-ar dori organizate la căminul cultural.

Un sprijin deosebit de eficient va da în actuala campanie agricolă și stația de radioficare din comună, prin difuzarea cu ocazia fiecăruia din cele trei programe săptămînale a noutăților din campanie, prin convorbiri cu președintele gospodăriei

colective, Gheorghe Morar, cu brigadierii nom, prin programe speciale dedicate frunțașilor să uităm că aproape nu există casă în Bonțida un difuzor.

În același timp unul din obiectivele pe lângă căminului nostru rămîne acela de dezvoltare a sectorului zootehnic al gospodăriei colective, curînd colectiviștii din comuna noastră s-au pus pe producția sporite de lapte. La căminul sectorului zootehnic am amenajat niște panouri întrecerii, iar la „Ziua zootehnicului” ce va avea loc în ziua de sîmbătă, 12 aprilie, vom avea ocazia să cunoaștem și să admirăm frunțașii care au luat parte la concursurile de lapte. La una din „Zilele de invitații” și brigadierul zootehnic de la G.A.C. raionului, frunțașii de la Juc și Lona, cîntăcările lor de muncă. Și în viitor vom avea ocazia să cunoaștem și să admirăm unii dintre cei mai buni lucrători din sectorul zootehnic.

Dacă anul trecut s-a mai întîmplat să în unele manifestări culturale în campanie, în anul acesta, realizată din timp, sperăm că vom fi mult mai totdeauna în pas cu cerințele colectiviștilor.

EMIL I
directorul căminului cultural
din comuna Bonțida

AR

COMPANIE

ntru vreo treabă urgentă, ia-l
Ba e plecat la bal la Adjud,
ba mai știu eu pe unde.
casă, nici tu masă, masă. Așa
! „Trebuie să te însori anul
!”

ntărindu-și spiritul de disci-
ulind noi cunoștințe tehnice
brigada lui Anton a execu-
o tot mai bună calitate. „Și
discutat între ei tractoriștii
e burlăcia lui Ciuraru o pie-
mers al lucrurilor?” Și mai
în serios s-au pus pe capul

mirare în treaba aceasta.
n brigada lui Anton se cu-
zice, de când e lumea. Au
jucat, au învățat și iată-i
nereu împreună. Cunosce din
și ce a fost bun și ce a fost
când seceta a pîrjolit și pă-
Ploscuțeni, tinerii noștri
și lumea în cap, nimerind
ia fel ca toți locuitorii co-
i nu era în stare pe vremea
opună potrivniciei naturii.
secetă și nu era chip s-o în-
vestesc oamenii comunei. Și
pre o situație ivită cu un an
dovedește că azi, „este chip
ceta”.

t, așadar, arșița a bintuit
ial, prin raionul Adjud. Cu
la Ploscuțeni (și nu numai
rtul general al colectivităților
ăsurilor agrotehnice aplicate,
tă o producție multumitoare
ecare o harnic a avut de
odăria sa.

ea eveniment este fără pre-
oria comunei. Pentru prima
au izbutit să se opună și să
ună parte stihiiile naturii. Și,
n asemenea succes n-ar fi
ără ajutorul și efortul nepre-
găzii de tractoare. Arăturile
etinerea mecanizată a cultu-
ruit de fapt principalul mij-
au fost salvate culturile. Au
mindri tractoriștii lui Anton!
băiatul ăsta, cu Anton Ciu-
problemă...

legam de spate o tablă și o
ea: „De înșurat” — își dă cu
Cinciu.

și bine îl facem pachet și-l
g primei babe pe care o în-
el singur să-și caute una ti-

de trac-
atut”, fi
nflat, a-
gere pe
e. Dar
general
pină la
in toată

de fapt
supărat
e de ce.
ă.

AIOR

de activi-
continua
ctive. De
ntrecerii
ca și la
n cinstea
ră lunar,
asile Lo-
e Sovati,
au fost
a și dife-
it despre
aspeți pe
ehnic din

eadată cu
planifica-
și în-

N

ltural
ul Gherla

CUNUNA

Bate vintul pădurea,
Pădurea, prietena,
Că eu am crescut cu ea.
Ramurile și le pleacă,
Mina mea cu drag să facă,
O cunună rotunjoară
S-o pun pe frunte de țară,
În cinstea partidului
Că-nflorim din sfatul lui.
Cite păsări codrul are,
Toate cîntă a sărbătoare
Și-așa cîntă de cu foc
De n-ai mai pleca din loc.
Stringe-le-aș grai lingă grai,
Graiul dulce cel de mai,
Să-l trimit partidului,
Dragului iubitului,
Că prin el avem de toate
Și lumină și dreptate.
Codrul poartă flori pe poale
Și pe cărările sale,
Stringe-le-aș mireasma toată,
Mireasma de flori ce-mbată,
Și pe boare s-o trimit
Doar partidului iubit,
Că ne-a dat tot ce-am dorit.

Culeasă de NICOLAE ROGO-
BETE din comuna Sovarna,
raionul Baia de Aramă,
regiunea Oltenia

CÎNTEC

Mult mi-e dragă, măi băiete,
mama cu-o mie de fete!
Nu te mira, frățioare,
că ne iubim cu-nfocare;
ii vorba de-o crescătoare,
crescătoare de moțate,
ele-s fetele ei toate —
dimineața cînd se scoală
le duce grăunțe-n poală
și cînd pe nume le cheamă
vin la ea ca la o mamă,
și cînd o văd printre ele,
parcă-i luna lingă stele,
floare-nflorită pe coastă —
mult aș vrea s-o am nevastă.

Auzit în comuna Bărăști
de Vede, regiunea Argeș, de
ION SOCOL.

La G.A.C. Romoș, raionul Oraștie, lucrările de transportare și împrăștiere a îngrășămintelor naturale pe cîmp sînt în toi.

PE CALEA UNDELOR

-Tovarășe Matei, pu-
teți începe.

Dînd acest semnal,
Gheorghe Nistor,
redactorul stației de radiofi-
care din Liești, regiunea
Galați, apăsă pe una din
clapele magnetofonului. Și
banda, lunecînd lin, impri-
ma glasul lui Grosu Matei,
președintele gospodăriei a-
gricole colective din satul
Șerbănești, care fusese in-
vitat în studioul stației pen-
tru a vorbi despre pregăti-
rile în vederea campaniei
agricole de primăvară.

Emisiunea, retransmisă
prin intermediul benzii de
magnetofon, a fost ascultată

în aceeași seară de februa-
rie la 3 000 de difuzoare.

Aceasta a fost prima emi-
siune din acest an în legă-
tură cu campania agricolă.
De atunci, cu regularitate,
în cadrul orei locale, stația
de radioficare are în cen-
trul atenției problema mun-
cilor agricole.

Gheorghe Nistor este re-
dactor de o bună bucată de
vreme așa că a dobîndit o
experiență care îl ajută să
realizeze emisiuni interesan-
te, cu o bună orientare. Dat
fiind că stația deservește
comunele Liești, Bucești și
Ivești era necesară și s-a
reusit o prezentare a pro-
blemelor care privesc toate
cele trei comune.

Acum, în pragul campa-
niei agricole se realizează
cu ajutorul stației un pre-
țios schimb de experiență
între gospodăriile colecti-
ve. După președintele din
Șerbănești, au mai vorbit la
microfon Niculae Enache,
inginer agronom la G.A.C.
Ivești, Constantin Ionescu,
tehnician agronom din Bu-
cești și Matei Manolache,
brigadier la gospodăria din
Liești. Toți au arătat stadiul
pregătirilor în colectiva pe
care o reprezentau și măsu-
rile luate pentru ca din pri-
mele zile optime pentru în-
sămînțări să se pornească
cu toate forțele la lucru.

Planul stației de radiofi-
care pe luna martie are o
bogată varietate tematică,
dar vom spiciu din el numai
emisiunile privitoare la
muncile agricole de primă-
vară. Găsim cîteva rubrici
permanente, cum sînt:
„Vești din gospodăriile a-
gricole colective” și „Cu-
vîntul brigadierului”. De a-
semenea, vor continua să
vorbească la stație tovarăși
cu munci de răspundere în
gospodăria. Notăm prezența
în programul acestei luni
a inginerului Serghei Melni-
ciuc, președintele G.A.C.
Bucești, care va da îndru-
mări în legătură cu lucră-

rile din sectorul viticol și a
inginerului agronom Ionel
Paraschiv de la G.A.C. Șer-
bănești, care va vorbi des-
pre „Fertilizarea solului —
mijloc important de sporire
a producției de cereale”.

Pe lingă faptul meritoriu
că o serie de oameni com-
petenți vor da îndrumări fo-
lositoare, munca din aceas-
tă perioadă este oglindită
și prin reportaje. Astfel,
Gheorghe Nistor va infor-
ma pe ascultători despre ce
a aflat în urma unei vizite
făcute într-o gospodărie co-
lectivă. Profesoara Elena
Panait, care face parte din
subcomitetul de redacție de
la Bucești, va prezenta por-
tretul unui colectivist frun-
taș în efectuarea muncilor
agricole de primăvară. Tot
pentru popularizarea celor
harnici, colectivul de con-
ducere al stației s-a gîndit
să-i invite chiar pe aceștia
la microfon pentru a-și îm-
părtăși metodele de muncă.
De asemenea, colectivitățile
care au urmat cursurile a-
grotehnice vor vorbi despre
modul cum aplică în prac-
tică cele învățate.

S-a încetățenit obiceiul ca
în cadrul orei locale să
prezinte scurte programe ar-
tistice brigăzile de agitație
ale căminelor culturale. Cei
care n-au vizionat la cămin
programul axat pe campa-
nia agricolă îl vor putea
asculta la difuzor. Sugerăm
colectivului de redacție să
îmbogățească partea artis-
tică a orei locale cu mo-
mente satirice adresate ce-
lor care nu-și văd de
treabă.

Emisiunile stației de ra-
dioficare din Liești, abor-
dînd cu competență pro-
bleme agrotehnice, folosind
o largă gamă de genuri ga-
zetărești, vor putea aduce o
prețioasă contribuție la bu-
na desfășurare a lucrărilor
agricole de primăvară.

A. CROITORU

Casa laborator a gospodăriei colective Crîmpoia, regiunea Argeș. Inginerul N. Alecu explică unui grup de colectivști modul de selecționare a știuleșilor pentru sîmînță.

Nicolae Maftai (Galați). Ne supără numeroasele greșeli ortografice, ne-ar fi supărat chiar dacă ar fi fost mai puține. Sînt greșeli elementare și bănuim că le-ați comis din grabă. Incepem cu această observație tocmai pentru a vă face atent pe viitor. Ne supără căci altfel stilul dumneavoastră este vioi, curgător, nu lipsit de calitate. Farsa pe care i-o joacă bătrînul unui nepot de moșier e însă nesemnificativă, copilărească. Momentul istoric ales implică atitudini și rezolvări profunde, dv. însă n-ați găsit imaginea artistică potrivită. Subiectul e ușurel, expus cu neîndemînare. Nici „Șoferul colectivă” — cel mai chipeș flăcău din gospodăria colectivă, nu merge, ca să zicem așa. Tot din aceleași considerente. Ar fi bine dacă ați frecventat un cenaclu literar și dacă v-ați impune o lectură susținută, temeinică, din clasici. Înțelegem prin aceasta nu o simplă parcurgere a operelor clasiceului genului scurt, cit un studiu. Așteptăm să ne mai scrieți.

Olimpia Marcu (Brașov). Ideea povestirii „Gospodarul” este ingenioasă. Păcat că această idee se rezolvă printr-un monolog interior destul de sărac. Din lectura povestirii se poate ușor desprinde faptul că aveți îndemînare la scris, stăpîniți în bună măsură mijloacele folosite: culoare, ritm, observație psihologică. Cizelată, povestirea ar putea să apară. Trebuie să subliniați însă mult mai puternic rolul hotărîtor al gospodăriei colective în acțiunea de plantare a pomilor pe coaste. Așteptăm să ne retrimiteți povestirea și, dacă mai aveți altele... Talentul nu vă lipsește. Feriți-vă însă de o prea mare ușurință în scris.

Dragomir Horomnea (Iași). Ne-am fi bucurat, desigur, dacă povestirea ar fi întrunit condițiile cerute pentru a fi publicată. Și, fiindcă dv. ați trecut peste „necazurile” începătorului, ne îngăduim să fim mai puțin indulgenți în răspuns. Un supliment de exigență artistică — din partea dv. — nu i-ar fi stricat „Pădurarului...”. Principalul reproș vine de o viziune idilică a autorului, păcat în care

au căzut și cad încă multe din povestirile primite la redacția „Albinei”. Rezolvări ușoare, conflicte abia schițate și abandonate, insuficiența conturare a personajelor, fac ca multe povestiri să pară „confectionate”. Nu-i suficient să „ghicim” o întîmplare ca apoi s-o îmbrăcăm într-o haină vlorie, idilică. Și tot atît de rău e să îngrămădim, fără o alegere atentă, fără o selecție judicioasă, însușiri, fapte, date, fără ca ele să fie cerute, necesare caracterizării personajelor. Nu-i de ajuns să spunem că cineva e om minunat, fără să o demonstrăm artistic, adică punîndu-l pe erou în acțiune. Știm multe despre pădurarul din povestire, dar esențialul ne scapă, adică ce anume îl face pe acest erou să înfrunte, cu prețul vieții, pe dușman. Ingrămădind amănunte — în fond interesante — dar nesolicitate de momentul culminant — pierdem tocmai acest moment, intensitatea lui scade și nu mai știm ce să credem. Avem convingerea că stăpîniți calitățile necesare care să vă scoată din rîndurile începătorilor. Citiți și lucrați mereu, căci noi așteptăm să ne trimiteți lucrări dezbrăcate de idilism. O spunem fiind convinși că o puteți face.

Mihail Ecovoiu-Racoviceanu (Timișoara). Stăpîniți bine dialogul. E vioi, are ceea ce se cheamă oralitate. Nu salvează însă povestirea. E copilăroasă, ușoară, întreaga țesătură. Aveți talent, dar prea vă grăbiți. Mai trimiteți-ne, însă vă cerem să scrieți numai pe o parte a colii. Perseverînd pe linia bună a dialogului antrenant, pe care-l realizați bine, căutați oameni și fapte, imagini veridice ale realității contemporane. Așteptăm.

Nicolae Păuna (Sibiu). Despre idilism am mai vorbit. La dumneavoastră se manifestă tot prin lipsa oricărei dificultăți în îndreptarea unei situații întîlnite. Nimic nu se rezolvă de la sine și mai ales în urma unor discursuri. Povestirea e nepublicabilă.

Dimitrie Pascu (Brăila). Am citit cele două povestiri și anecdotica lor ni se pare interesantă. Mai

ales prima povestire ne-ar fi interesat dacă ați fi „manevrat” cu mai multă iscusință...

I. Tucheac-Suceveanu (Iași). Aveți un scris greu de descifrat. Ne-am străduit să-l descilcim și atît. Va trebui să citiți și să mai încercați. „Zîmbetul” e o povestire slabă, în care nu se petrece nimic de seamă. Totul e îmbrăcat în hăinuța roză a idilei ieftine. Și cit de ușor e deznodămîntul... Atît de ușor încît ni se pare că și flăcăul voinic și bine legat e surprins...

Gh. Constantin (Deva). Intii, gramatica... lasă de dorit. Atenție la timpul verbelor. „Zăvelca” ar putea fi o idee artistică de preț dacă n-ar fi expedită ușor și încurcată pînă la urmă. Așteptăm să trimiteți povestiri în care să nu pierdeți firul principal, furat de firisoare laterale, neesențiale.

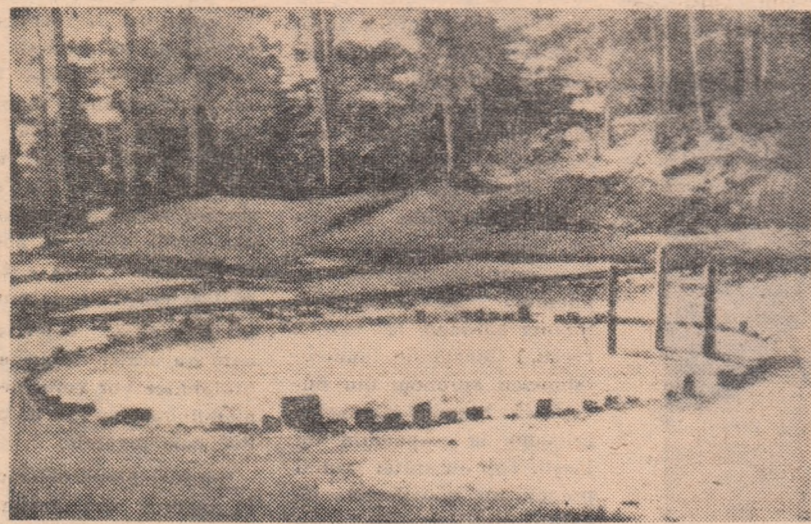
Constantin Coșman (Dersca-Suceava). „Petrică” nu rezistă nici la o simplă analiză logică. E neverosimilă. Sau, dacă vreți, e de neînțeles cum un învățător să ajungă ospătar și încă ce ospătar! capabil să se umilească pînă într-atît! „Piatra” ar putea deveni un pretext de schiță, dacă autorul ei ar munci cu perseverență, ar citi atent operele unor scriitori clasici și contemporani și nu s-ar lăsa furat de amănunte nesemnificative. Atenție la exprimare, la formulări...

Mircea Crișan (Cluj). Avem dreptul să vă cerem mai mult. Calități certe se întrevăd în frazele trimise, dar acestea încă nu sînt suficient folosite. Și în încercările trimise de dumneavoastră se furișează idilismul. O selecție riguroasă a faptelor se impune. Puteți s-o faceți, căci nu vă lipsește spiritul de observație, stilul alert, inventivitatea. V-ar ajuta cenaclul și însușirea a ceea ce, poate impropriu, se numește tehnica genului scurt. Aceasta cere parcurgerea atentă a clasiceului genului.

Vasile Dincu (Runcu-Solvei — Năsăud) și I. Cazan (Chinari — Tg. Mureș). Deocamdată nu.

ȘTEFAN LUCA

ANUL 1964 - AN BISEXTIL

Vechiul calendar „în relief” al dacilor

Nevoia măsurării timpului, a rînduirii treburilor de-a lungul anului, a determinat nașterea calendarului încă din vremuri străvechi. Călătorul din țara noastră, care vizitează inima Munților Orăștie, întîlnește prin tre copacii unor minunate păduri amprente de o cultură milenară. Pe culmea muntelui, la o înălțime de 1200 m deasupra mării, străjuiesc ruinele cetății Sarmisegetuza, centrul politic și religios al strămoșilor noștri daci. Acolo, în așa-numita „incintă sacră” stau și astăzi măturile resturile vizibile ale unui șir de 365 de coloane din piatră așezate în formă de cerc.

Ele reprezentau calendarul dacic, un calendar „în relief”, am spune, în care fiecare coloană reprezenta o zi anumită a anului. Ne închipuim deci, în pragul erei noastre, adevărați astronomi scrutînd în virf de munte bolta înstelată, mi-nați de nevoia îmbunătățirii sistemului lor de măsurare a timpului.

Care să fie oare dificultatea care a făcut ca de-a lungul veacurilor să se simtă mereu nevoia îmbunătățirii calendarului?

Vechiului calendar roman, de pildă, i s-a făcut prima reformă de către împăratul Iuliu Cezar, sfătuit de astronomul egiptean Sosigene. S-a introdus astfel calendarul iu-

lian, cunoscut la noi și sub numele de „calendarul în stil vechi”. Apoi în 1582, sub papa Grigore al XIII-lea, s-a făcut o nouă reformă. De atunci datează calendarul gregorian, sau „calendarul în stil nou”, introdus oficial la noi în țară abia în anul 1919.

Dificultatea constă tocmai în faptul că fenomenul natural după care ne întocmim calendarul și anume perioada exactă de revoluție a Pămîntului în jurul Soarelui durează 365 de zile, 5 ore, 48 de minute și 46,43 de secunde, adică 365 de zile și aproape un sfert de zi. Această perioadă poartă numele de „an tropic”. Anul calendaristic însă, din motive practice, trebuie să cuprindă un număr întreg de zile. Așadar va trebui să considerăm un calendar fie cu 365 de zile, fie cu 366 de zile. Primul va fi mai scurt cu aproape un sfert de zi decît anul tropic și al doilea va fi mai lung decît acesta cu peste trei sferturi de zi. Necoincidența anului tropic cu cel calendaristic — considerat de pildă cu 365 de zile — dă o diferență de aproape o zi la 4 ani. Așadar la fiecare patru ani începutul real al anului ar fi cu o zi mai devreme. Aceasta ar face ca în 1460 de ani, începutul anului să treacă prin toate anotimpurile, ceea ce ar aduce multe greutăți. Se observă că o soluție mult mai bună constă în introducerea, după fiecare trei ani de 365 de zile, a unui an de 366 de zile. Această soluție a fost pro-

pusă încă de vechii egipteni. Ea a fost aplicată însă numai o dată cu reforma lui Iuliu Cezar în anul 45 î.e.n. De atunci, după fiecare trei ani cu cite 365 de zile, urmează un an de 366 de zile.

La romani primele zile din lună se numeau Calende. De aici și numele de calendar. Împăratul roman hotărîse ca ziua a 366-a să fie intercalată înainte de calendele lunii martie și anume la fiecare patru ani să fie repetată ziua a șasea înaintea acestor calende, ceea ce în limba latină se spunea: „bissexta die ante calendas Martias”. De aici și expresia corectă, de an bisextil și nu bisect, pentru că bisectus, în limba latină, înseamnă „a tăia în două”, ori nu este nicicum vorba de tăierea sau împărțirea anului în două.

În anul acesta se încheie un nou ciclu de patru ani, primii trei cu 365 de zile și ultimul cu 366 de zile. Așadar, anul 1964 este un an bisextil!

Nici calendarul modern, pe care îl folosim azi, nu corespunde exact anului tropic. Într-un interval de 3300 de ani diferența între anul tropic și anul calendaristic crește cu o zi. Această diferență, precum și motive legate de simplificarea subîmpărțirii anului, au determinat discutarea problemei în cadrul O.N.U. Se așteaptă probabil o nouă reformă a calendarului.

ION CORVIN SÎNGEORZAN
cercetător științific la Observatorul
Astronomic din București
al Academiei R.P.R.

CONFERINȚA O. N. U. PENTRU COMERȚ ȘI DEZVOLTARE

Importante propuneri ale țării noastre

În atenția opiniei publice mondiale se află actualmente conferința internațională ce se va ține sub auspiciile Națiunilor Unite, între 23 martie și 15 iunie la Geneva, și care se va ocupa în mod special de următoarele probleme: importanța extinderii comerțului internațional pentru dezvoltarea economică a țărilor participante, măsuri în vederea largirii schimburilor economice cu țările în curs de dezvoltare, finanțarea comerțului internațional, etc.

Popoarele lumii, interesate în dezvoltarea cooperării economice internaționale, pun speranțe mari în rezultatele Conferinței O.N.U. Acest lucru este evidențiat de numărul impresionant de participanți: 1500 delegați și observatori din 122 de țări, precum și de pregătirile ce se fac în lumea întreagă. În cadrul Conferinței Comisiei economice O.N.U. pentru America Latină cit și al lucrărilor Comitetului de comerț al Comisiei economice O.N.U. pentru Asia și Extremul Orient, s-au relevat dificultățile pe care țările din aceste părți ale lumii le întâmpină în relațiile lor comerciale cu statele occidentale industrializate. Comisia economică O.N.U. pentru Africa (E.C.A.), în sesiunea sa ținută la Addis Abeba, a acordat o deosebită atenție problemelor ce urmează a fi discutate la Conferința de la Geneva. Alte organisme internaționale precum și presa din cele mai diferite țări ale lumii se preocupă, în mod intens, de problemele pe care le ridică necesitatea obiectivă a dezvoltării comerțului internațional și remarcă, între altele, că problema centrală care va domina discuțiile în cadrul Conferinței de la Geneva va fi, desigur, aceea a comerțului est-vest, subliniindu-se caracterul avantajos al acestui comerț.

Atenția pe care opinia publică mondială a acordă Conferinței O.N.U. pentru comerț și dezvoltare se întemeiază pe convingerea că dezvoltarea colaborării economice dintre state, bazată pe deplina egalitate în drepturi și avantaj reciproc constituie un important mijloc de consolidare a păcii și securității internaționale.

Țara noastră a acordat încă mai de mult o atenție deosebită proiectului unei conferințe internaționale, sub auspiciile O.N.U. și dedicată problemelor comerțului internațional și dezvoltării economice. R.P. Română a luat parte activă la cele mai importante acțiuni, menite să contribuie la înfăptuirea colaborării între state, indiferent de orinduirea lor socială și de stat și totodată a luat importante inițiative menite să ducă la realizarea acestui scop. Astfel, țara noastră împreună cu alte 12 state, a inițiat o rezoluție cu privire la necesitatea accelerării elaborării unei Declarații asupra cooperării economice internaționale, rezoluție care a fost adoptată, în unanimitate, la cea de a 18-a sesiune a Adunării Generale a Națiunilor Unite.

Cît privește Conferința O.N.U. pentru comerț și dezvoltare, țara noastră a fost printre primele state care au constituit un Comitet național de pregătire a participării la conferință. Pentru a contribui la eficiența discuțiilor ce urmează să aibă loc la Geneva, țara noastră a prezentat secretarului general al Națiunilor Unite, încă în aprilie 1963, diferite propuneri, menite să contribuie la imbinarea aspectelor de natură comercială cu cele ale dezvoltării economice, precum:

— elaborarea principiilor fundamentale ale acordurilor economice și comerciale;

— importanța și eficacitatea acordurilor comerciale de lungă durată pentru stabilitatea și dezvoltarea schimburilor internaționale;

— importanța livrărilor pe credit de bunuri de echipament destinate construcției de unități industriale, proprietate exclusivă a statului care primește asemenea credite, rambursabile prin cote-părți convenite din producția obținută în aceste unități;

— importanța pentru comerțul internațional și dezvoltarea economică a punerii în valoare, în scopuri pașnice, a resurselor eliberate de dezarmare.

Propunerile făcute de către țara noastră s-au bucurat de aprecierea comitetului pregător al Conferinței, care a activat la New-York și care, în raportul său către Conferința de la Geneva, a inclus și propunerile făcute de către țara noastră.

România, stat ce promovează în mod consecvent o politică de extindere a relațiilor economice internaționale, pe baza egalității în drepturi și a avantajului reciproc, privește Conferința O.N.U. pentru comerț și dezvoltare, ca un moment important în viața economică mondială și consideră că aceasta ar putea să aducă o contribuție însemnată la înviorarea dezvoltării economice a tuturor țărilor.

Plecînd de la convingerea că stabilirea și dezvoltarea relațiilor economice între țări avînd economii cu structuri diferite constituie o necesitate obiectivă și că o dezvoltare cît mai intensă a relațiilor comerciale internaționale constituie una din cele mai importante premise ale colaborării internaționale în slujba păcii, țara noastră depune eforturi neprecupețite în această privință. Iar prezența tot mai activă a țării noastre în viața internațională, atît pe planul relațiilor diplomatice, cît și pe planul relațiilor comerciale, constituie o mărturie vie a dezvoltării impetuoase a economiei noastre socialiste și o traducere în viață a principiilor sale de politică externă și, în concordanță cu aceasta, a politicii sale comerciale.

Prof. univ. TUDOR R. POPESCU
doctor în științe juridice

În centrul orașului Lisabona (Portugalia), șomerii așteaptă ivirea vreunei ocazii de lucru.

documentar

REALITĂȚI PORTUGHEZE

Era în noaptea de 21 ianuarie cînd asupra așezării rurale Ajajo din Portugalia s-au năpustit cîteva sute de polițiști și jandarmi. Au urmat percheziții, arestări, panică, lovirea sălbatică a zeci de oameni. Tînăra învățătoare Estera Novelunos, care s-a împotrivit distrugerilor făcute în localul școlii de către cei care efectuau percheziția, a fost bătută pînă a căzut în nesimțire. 17 săteni, împreună cu copiii lor au fost ridicați și duși cine știe unde.

„Dar pentru ce se întimplau toate acestea în satul Ajajo? Presa străină relatează că cei 87 de patrioți portughezi arestați sub acuzația de a fi participat la răscoala antifascistă de la 1 ianuarie 1962 din orașul Beja sînt supuși unor torturi inumane în beciurile poliției politice salazariste. Manuel Serra, ofițer în flota comercială, Edmondo Pedro și căpitanul Gomez, originari din satul Ajajo, provincia Alentejo — scrie ziarul italian „Unita” — au fost chinuți groaznic de temnerici. Furia autorităților s-a revărsat însă și asupra familiilor și neamurilor acestor patrioți. Drept urmare, raidul samavolnic asupra locuitorilor din Ajajo.

În același răstimp, așezările de băștină ale altor patrioți din

grupul celor 87 au fost și ele călcate de poliție și jandarmi. Satele Granca (provincia Ribaltejo) și Ribaldo (provincia Algarva) au trăit aceleași ore de groază ca și Ajajo.

Ziarul „Unita” amintește totodată că în satele sus-menționate și în toate cele trei provincii portugheze populația rurală are de îndurat, alături de o cruntă teroare, și o grea mizerie economică și socială. Iată o serie de cifre care grăiesc foarte clar despre situația din provinciile Alentejo, Ribaltejo și Algarva: există acolo 1759100 hectare pămînturi agricole din care 1734500 hectare sînt în stăpînire a 3278 de mari moșieri, în timp ce restul suprafeței este împărțit, în loturi minuscule, totalizînd 51000 de gospodării. Dacă mai adăugăm și „tradiționala” obligație a țăranilor de a munci pe pămînturile moșierilor cel puțin 40 de zile pe an — în perioadele cele mai aglomerate ale lucrărilor agricole — ne dăm bine seama în ce stare de mizerie se află masele muncitoare din satele acestor provincii.

În general, în întreaga Portugalia mai bine de 3000000 hectare dintre cele mai fertile pămînturi sînt în posesia a 6000 de mari moșieri, aceștia înmulțindu-și an de an lăstănișurile fie prin cumpărarea de noi terenuri (din cele 2000000 hectare înțelenite aflate în stăpînire a statului), fie prin ruinarea micilor gospodării țărănești. Cifrele departamentului agricol din Lisabona arată că în ultimii 15 ani au dispărut aproape 1000000 de gospodării rurale, țăranii fiind nevoiți să-și vîndă bruma de țarină spre a-și plăti datoriile către moșieri și impozitele către stat.

Și alte exemple completează tabloul general al sărăciei lucii și al suferințelor nesfîrșite care domnesc la vetrele țăranimii muncitoare portugheze: din cei aproximativ 200000 de copii ce se nasc anual la sate, 30000—40000 mor înainte de a implini vîrsta de 5 ani; între 80—90 la sută din populația rurală este analfabetă; la mai bine de 30 de așezări sătești abia există cîte un specialist sanitar; lumină electrică nu au decît centrele provinciale și așezările rurale reședințe de plasă, cum și unele țărguri.

„Acestea sînt numai o parte a realităților tragice din țara unde cîrmuiește regimul salazarist.

P. TĂTARU

AGENDA INTERNAȚIONALĂ

● La Geneva a avut loc o ședință neoficială a Comitetului celor 18 state pentru dezarmare. Comitetul a discutat procedura examinării măsurilor „paralele” sau „parțiale”, adică a măsurilor care să contribuie la slăbirea încordării internaționale, la întărirea securității și a încrederii între popoare.

● Președintele Republicii Populare Zanzibar și Pemba, Abeld Karume, a prezentat la 8 martie în cadrul unui mare miting, la care au participat aproximativ 50000 de persoane, „Declarația Zanzibarului”. El a anunțat că întregul pămînt agricol din Zanzibar se naționalizează și devine proprietate a statului. Guvernul va acorda ajutor țăranilor săraci.

● Eforturile întreprinse în ultimele zile de Organizația Statelor Americane în vederea reglementării conflictului dintre S.U.A. și Republica Panama nu au dus la nici un rezultat. Ambele părți au acceptat un proiect de acord elaborat de O.S.A., dar Statele Unite au respins cererea Republicii Panama ca la tratativele ce urmau să înceapă după restabilirea relațiilor diplomatice dintre cele două țări să se discute problema unui nou Tratat asupra Canalului Panama.

● Debutul la 7 martie al lui Nicolae Herlea — artist al poporului din R. P. Română — la Opera Metropolitan din New-York, a fost un mare succes.

După spectacol, Rudolf Bing, directorul general al Operei Metropolitan, a declarat: „Debutul lui Herlea pe scena Operei Metropolitan a fost un mare succes. Cu vocea pe care o are îi prevăd o strălucită carieră”.

● La Paris a avut loc o întîlnire a acad. Zaharia Stancu cu reprezentanții presei franceze, organizată de editura Albin Michel, cu ocazia apariției în această editură a romanului „Jocul cu moartea”.

Au participat Robert Esmenard, director general al editurii, oameni de litere, ziariști.

● Președintele societății petroliere braziliene de stat „Petrobras”, Osvaldo Ferreira Alves, a anunțat în cadrul unei conferințe de presă că toate rafinăriile de petrol particulare din țară vor fi preluate de această societate, pînă la 19 aprilie.

● Președintele Lyndon Johnson a adresat Congresului S.U.A. un mesaj cu privire la cerințele, resursele, folosirea și formarea forțelor de muncă în Statele Unite. În mesaj se cere, printre altele, adoptarea de măsuri menite să combată șomajul, arătîndu-se că, deși în luna februarie au fost create 800000 noi locuri de muncă, cifra șomerilor, care se ridică la 4500000, nu a scăzut aproape deloc.

